

lotam, împărat al lui Iuda

lotam, împărat al lui Iuda

Una dintre cele mai scurte relatări din Cartea Cronicilor și Cartea Împăraților este dedicată împăratului Iotam. El a fost fiul împăratului Ozia, care devenise puternic, pentru că Dumnezeu l-a făcut să prospere, cât timp l-a căutat. Mai târziu, Ozia a acționat greșit și s-a dovedit infidel față de Dumnezeu. Ozia a intrat în templu, pentru a arde tămâie pe altarul tămâierii în locul preoților Domnului. În ciuda avertizării foarte serioase a preotului Azaria, Ozia a rămas arogant și, ca urmare a acțiunii sale, a devenit leproș. Dezbrăcat de toată onoarea împărătească, izgonit din Casa Domnului, el a locuit până la moartea sa într-o casă de izolare. Ce judecată serioasă!

Iotam, fiul său, a fost pus peste casa împărătească în timpul bolii tatălui său, pedepsit atât de greu, și judeca poporul țării. După moartea lui Ozia, Iotam a devenit împărat la vârsta de douăzeci și cinci de ani. După ce a împărățit șaisprezece ani, a murit la vârsta de patruzeci și unu de ani.

Mama sa era fiica lui Iadoc, un nume cu răsunet bun în Israel. Ea era probabil din seminția preoțească. În aceasta vedem influența binecuvântată a mamelor împăraților lui Iuda. Așa ceva nu găsim la împărații lui Israel. De s-ar gândi toate mamele la responsabilitatea poziției lor în familie și în educația copiilor lor! Ce binecuvântare este pentru copii să aibă o mamă, care înaintează pe cale în adevărata teamă de Dumnezeu, este un exemplu pentru ei și îi învață Cuvântul lui Dumnezeu!

În Iadoc vedem reprezentantul preoțimii fidele în zilele lui David și ale lui Solomon. „Iotam a făcut ce era drept în ochii Domnului, după toate câte făcuse Ozia, tatăl său.” Așa citim în Cuvânt. Se referă această mărturie la acea parte din viața lui Ozia, în care acesta a fost fidel, iar Domnul l-a ajutat într-un mod minunat și i-a dat biruințe peste biruințe? Fără îndoială, așa este, pentru că înainte de căderea sa mare nu se relatează deloc despre vreo alunecare sau greșeală din partea lui Ozia.

„Iotam n-a intrat în templul Domnului.” Oare vrea să spună aceasta că el nu putea mărturisi cu bucurie ca David în Psalmul 122: „M-am bucurat când mi-au spus: Să mergem la casa Domnului”? Dacă ne gândim la caracterul său și la fidelitatea sa, atunci nu putem accepta așa ceva, pentru că citim: „Iotam a ajuns tare, pentru că și-a rânduit căile înaintea Domnului Dumnezeului său.” El nu a intrat în templu din lipsă de teamă de Dumnezeu, ci probabil datorită impresiei puternice pe care o avea asupra lui păcatul grav al tatălui său, care a atacat drepturile lui Dumnezeu și și-a arogat vrednicia de preot, care conform prevederilor divine revenea numai fiilor lui Aaron. Disciplinarea tatălui său era gravă. Pentru împăratul temător de Dumnezeu, această disciplinare a tatălui său a fost o amintire apăsătoare, continuă și o avertizare, precum și un motiv grav de supunere înaintea Domnului; păcatul lui Ozia avusese loc în Casa Domnului, deci în locașul sfânt.

Iotam a acordat atenție urmărilor comportamentului tatălui său și s-a ferit să umble pe același drum. Este o mare binecuvântare, când ochii și urechile noastre sunt îndreptate cu atenție spre căile Domnului. În aceasta constă de fapt „teama de Dumnezeu” și putem spune că aceasta a caracterizat viața lui Iotam. Iotam a evitat cu grijă ceea ce a dus la declinul tatălui său, adică neascultarea față de Cuvântul lui Dumnezeu, pe care îl cunoștea atât de bine; „el și-a rânduit căile înaintea Domnului, Dumnezeului său”; el a umblat în sinceritate, conform cuvintelor profetului Mica, ce a început să profețească în timpul domniei sale: „Este Domnul nerăbdător? Sunt acestea faptele Sale? Nu fac bine cuvintele Mele celui care umblă cu dreptate?” (Mica 2.7).

Faptul că Iotam a zidit mult la templu și la zidul lui Ofel, zona Ierusalimului de la sud-vest de muntele templului, arată că el era binevoitor față de lucrarea Domnului și că exista o relație cu El. Aceasta a fost o acțiune caracteristică a timpului său de domnie, așa cum este relatat în Cartea Cronicilor.

Ce privilegiu, când un credincios poate lăsa ca amintire în urma lui ceea ce a făcut el pentru Casa lui Dumnezeu!

Dumnezeu a notat această faptă și ne-a comunicat-o pentru a ne aduce aminte de Iotam. În viața acestuia au fost și alte fapte, despre care putem citi în Cartea Cronicilor. Dar nu este mișcător să vedem cum Dumnezeu le aduce aici în deplină lumină, pentru a arăta că în ochii Săi acestea caracterizează timpul de domnie al acestui împărat fidel? Cred că putem spune că fiica lui Iadoc a întâiprit fiului ei din fragedă tinerețe respectul față de templul Domnului și că sub această influență, Casa lui Dumnezeu a fost punctul central al activității acestui împărat.

Dumnezeu nu va uita ceea ce fac astăzi sfinții pentru poporul lui Dumnezeu și ceea ce au făcut în tot decursul timpului; acțiunea lor este importantă și prețioasă în ochii Săi și El o va răsplăti cândva din belșug. Să facă El ca să avem cu toții interes pentru poporul și pentru lucrarea Sa, să le iubim, să le apreciem și să le susținem, în mod deosebit și prin rugăciunile noastre!

Iotam nu a savurat bucuria de a urca la Casa lui Dumnezeu, la fel ca strămoșul său David; el a mers singur drumul său scurt.

Nu există multe cazuri asemănătoare în zilele noastre, când credincioșii merg singuri pe calea lor, apăsați și împovărați cu griji sau supărare și nu savurează plăcerea adâncă, intimă cu Domnul și cu copiii lui Dumnezeu? Împrejurările îi apăsă, și calea credinței le este grea. Ei nu pot spune cu psalmistul: „Să mergem la casa Domnului!” Bucuria în Domnul și bucuria cu privire la lucrarea Sa trebuie să fie mai mare decât sentimentele de tristețe și de îngrijorare ale vieții pământești. Și în cazul lui Iotam ar fi fost mai multă binecuvântare, dacă ar fi învins în puterea Domnului presiunea sufletului său și s-ar fi dus la Casa lui Dumnezeu. Dar dacă Dumnezeu nu i-a atras atenția cu privire la această lipsă, atunci nouă nu ne revine dreptul să rostim o sentință asupra lui.

Cât de mult ne bucurăm când citim că: „Iotam a ajuns tare, pentru că și-a rânduit căile înaintea Domnului Dumnezeului său.” Într-adevăr, o mărturie frumoasă despre un împărat, al cărui popor acționa încă greșit! Iotam a rămas fidel în mijlocul stricăciunii. Cu totul altfel au stat lucrurile în cazul tatălui său Ozia și al altor împărați ai lui Israel și ai lui Iuda înainte și după el. Imediat ce au ajuns tari, s-au îngâmfat și au devenit infideți. Tăria însoțește întotdeauna ascultarea; dar ea devine o cursă, dacă o privim ca fiind tăria noastră. În opoziție cu Ozia, Iotam a

avut grijă ca țaria sa să rămână neatinsă, pentru că „și-a rânduit căile înaintea Domnului, Dumnezeului său”. „Celui care-și rânduiește calea îi voi arăta mântuirea lui Dumnezeu” (Psalm 50.23). A-ți rândui calea înseamnă a o forma după un model invariabil, așa cum se reglează un ceas de buzunar după un regulator. Iotam și-a rânduit calea sa conform gândurilor pe care le vestise Dumnezeu despre Unul Său; el tindea să devină asemănător acestui model dat, și a reușit.

Pe inima lui Iotam stătea lucrarea Domnului. Cuvântul relatează că mai întâi a reconstruit „Poarta de Sus a casei Domnului”, apoi că a construit mult pe zidul lui Ofel. Apoi a construit cetăți în ținutul muntos al lui Iuda. Deci dorința sa a fost să zidească locuințe pentru poporul său. Abia după aceea a zidit turnuri în păduri pentru apărarea țării sale. Dar lucrarea Domnului a fost în cazul lui în prim-plan. Ce învățătură găsim și pentru noi în comportamentul acestui împărat! Cine rămâne fidel și dependent de Domnul, capul și mâna aceluia au succes.

Toate aceste indicații sunt și pentru noi. Nu s-a întâmplat deseori că am dat prioritate propriilor interese înaintea celor ale Domnului? Dar ce binecuvântare este să-i acordăm Lui, care ne-a iubit atât de mult, primul loc, pentru ca mărturia noastră să devină mai eficientă și mai bună!

În lupta contra amoniților, Iotam a fost victorios, pentru că Domnul i-a dat biruința. În Cartea Împăraților, relatarea despre el este mai scurtă decât în Cartea Cronicilor. Dar important este că citim despre el: „și-a rânduit căile înaintea Domnului Dumnezeului său”. El a făcut aceasta din proprie inițiativă, pe când în zilele profetului Hagai a trebuit să i se spună aceasta poporului din Ierusalim la porunca Domnului. Ce minunate sunt cuvintele: „Dumnezeului său”! Aceasta ne duce cu gândul la poziția împăratului față de Dumnezeu. Domnul era Dumnezeul său. Această indicație scurtă caracteriza relația sa cu Domnul și dependența sa de El.

Viața lui Iotam a fost scurtă, dar ea a fost binecuvântată, ceea ce nu a fost cazul la cei mai mulți împărați ai lui Iuda și la toți împărații lui Israel. El a fost chemat acasă la vârsta de patruzeci și unu de ani. A scurtat Dumnezeu său durata vieții sale, pentru a-l scuti de eventuale pericole amenințătoare, deoarece locuia în mijlocul unui popor stricat? Probabil că da! Astfel vedem mărturia lui fără restricții, necontestată, în puterea deplină a vieții sale.

Ce vrea să ne spună o astfel de carieră scurtă a unui credincios, dacă citim despre el că și-a rânduit căile înaintea Domnului, Dumnezeului său în timpul în care a ajuns tare? Dacă lumea acționează greșit și ne supărăm de modul de gândire al celor care trăiesc pe pământ, atunci știm că noi primim putere de sus și ne bucurăm că în curând vom fi răpiți, că Domnul va veni curând și apoi Se va arăta cu noi în slavă. Aceasta este o mare mângâiere pentru inimile noastre. „Și oricine are speranța aceasta în El se curățește, după cum El este curat.” Avraam s-a îndepărtat de Sodoma; Lot s-a îndreptat tot mai mult spre locul păcatului, până a șezut la poartă. Pentru Avraam rezultatul a fost binecuvântare peste binecuvântare, iar pentru Lot regres, pierdere temporară a fericirii interioare și pierderea întregii lui averi. Avraam a umblat în lumină; Lot a bătut în întuneric.

Dumnezeu a dorit să ne prezinte în Cuvântul Său umblarea celor care i-au fost fideli și să ne arate rezultatul credincioșiei lor, pentru a ne întări și îmbărbăta.

De aceea să ne rânduiască căile noastre înaintea lui Dumnezeu, pentru a fi binecuvântați, dar și pentru a fi o binecuvântare pentru alții! Ferice de noi dacă putem spune împreună cu poetul:

Cu Tine permanent eu merg / Și prin acest pustiu alerg, Loc, unde n-ai găsit odihnă. / Jos văd doar luptă și suspin, Dar merg 'nainte, căci cu Tin', / În toate, Doamne, am izbândă. Un singur lucru îmi doresc: / Cu Tine să călătoresc.

Din Revista Ermunterung und Ermahnung

clickbible.org